

## \*\*\*În pădure-i proaspăt și răcoare

Bragagiu

---

În pădure-i proaspăt și răcoare  
Și uitate sunt apusuri roșii,  
Iar în satul părăsit de Soare  
Înfloriră strigătul cocoșii.

Cu apeluri semiadormite  
Ce-ar dori ei de la miezul nopții?  
Stelele clipește doar neclintite  
Compunând o cotitură sorții.

Patria! Cuvânt ajuns în șagă,  
Prefăcut în ieftine dichisuri  
Mi-a rămas în sufletul meu dragă  
Și e eroina mea din visuri.

De pe deal se vede bine-n jur ea  
Și-i citesc și liniști și alarme  
Când în spate freamătă pădurea,  
Iar în față satu-ncet adoarme.

Zarea nu desparte, ci unește  
Luminițe tremură în noapte...  
Ce-i că ard doar becuri pământeste  
Sau cereștii aștri ard departe?

Sunt lumini și forța de mărime  
Nu se bagă-n calculări de minte  
Când văzduhu-i numai prospețime  
Că nu vreau să mai pronunț cuvinte.

Patria îmi este infinită!  
Înțeleg acum atât de bine.  
Doar mă doare inima-mplinită  
Când se sting jos stelele senine...  
Victor Bragagiu